

ДОБРУДЖАНСКО ЗНАМЕ

DRABEAU DOBROUDJAIN

ОРГАНЪ НА ВЪРХОВНИЯ ДОБРУДЖАНСКИ СЪВЪТЪ

Урежда редакционенъ комитетъ

Шеп. на редак. № 368.

Единъ брой 30 ст.

А Б О Н А М Е Н ТЪ:

 ЗА БЪЛГАРИЯ ГОДИШНО 40 ЛЕВА.
 6 МЪСЕЦИ 20 .
 ЗА СТРАНСТВО 1 година 60 .

ЗА ОБЯВЪ СЕ ПЛАЩА ПО СПОРАЗУМЕНИЕ

 Адресъ: в. ДОБРУДЖАНСКО ЗНАМЕ
 Улица „ЦАРЬ КРУМЪ“ № 15. —

ИЗЛИЗА СРЪДА И СЪБОТА

КУРСЪТЪ

на ромжнската политика.

Съ единъ жестъ, въ който театралността се смѣси съ грандоманията, букурешката агенция протелеграфира въ чужбина, че българската гимназия е била открита въ Силистра тържествено. Ромжнското правителство искаше да каже, че конвенцията за протектиране на меншествата се прилага; че за инороднитѣ елементи настъпва по-другъ отъ досегашния режимъ, че Ромжния, атакувана толкова безпощадно, промѣня курсътъ на досегашната политика, която се изразяваше въ мжка и тежки изпитания за българи, турци и други.

Ние, които никога не сме прѣставали да бждемъ скептици по работитѣ въ Добруджа, бързае да прѣдупрѣдиме не само добруджанци, но и демокрацията въ чужбина, че ромжнското правителство и днесъ, както и вчера, слѣдва неуклонно своята политика.

на сандърдисване всички, които искатъ да живѣятъ и се развиватъ свободно и независимо, на всички, които биха желали да иматъ свои училища, читалища, църкви, свои общински управления—съ една дума, като *болшинство*, да нареждатъ сами собственитѣ си работи.

Доказателствата сж на лице. Тѣхъ ние отбѣлзваме редовно до колкото колонитѣ на вѣст-

ника позволява това.

Но какво по-голъмо доказателство се иска отъ това, че днесъ въ България има десетки хиляди бѣжанци зарѣзали и имотъ, и домашни и работа, за да се спасятъ отъ ужаситѣ на едно невъзможно положение? Какво по-силно доказателство отъ факта, че и днесъ бѣжанци прииждатъ, че и днесъ по тѣхнитѣ лица се чете ужасътъ на прѣживяваното въ Добруджа?

Жандарми и войници и днесъ обикалятъ селата; и днесъ мжже и жени изпитватъ грозотията на насилието, на заплахата, на побоятъ и ареститѣ, на изнудванията и грабежитѣ. И днесъ общинскитѣ работи се нареждатъ отъ *назначени* кметове и чиновници; и днесъ гаранция за никог не сжществува. Дори изборитѣ, които не давна станаха, се произвецоха по досегашната система: съ подкупъ, тероръ, арести и побой. Та не е ли срамно да се констатира, че отъ Добруджа, гдѣто българи и турци сж гражданното болшинство, имаме избрани само нѣколко депутати?

Личноститѣ, управницитѣ се мѣнятъ въ Ромжния. Системата, обаче, на управление си остава сжщата. Това трѣбва да се схване отъ всички, които познаватъ тая система при Кантакузино, Ионеску, Братяну, Авереску и конкорсиумъ.

Дунавскиятъ въпросъ.

На 1 августъ ще почне да засѣдава въ Парижъ, съгласно ключенитѣ договори, една, тъй наречена учредителна конференция за изработване обща конвенция за плавателнитѣ рѣки, между които е и Дунавътъ. Тая конференция ще се погрижи да се създадатъ гаранции за свободното плаване по рѣкитѣ за всички крайбрѣжни и некрайбрѣжни държави. Тя ще опрѣдѣли, какви работи ще трѣбва да се извършатъ отъ крайбрѣжнитѣ държави, както и такситѣ, които трѣбва да се плащатъ. Въ тая конференция ще могатъ да присѣтсвуватъ и побѣденитѣ държави.

Въпросътъ за плаването по Дунава си има своя история, и новитѣ наредби, които ще има да се създадатъ, не могатъ да игнориратъ досегашнитѣ наредби. За първи пѣтъ е признато, че плавателнитѣ рѣки, които минаватъ прѣзъ териториитѣ на нѣколко отбѣлни държави, трѣбва да се

считатъ като общо владѣние на тия държави, на виенския конгресъ отъ 1815 година слѣдъ войнитѣ, които послѣдваха френската революция. И въ тоя конгресъ се положи началото, че плаването по такива рѣки е свободно за всички. Постановленията на тоя конгресъ, обаче, останаха неприложени за Дунава, защото Турция, която не бѣ взела участие въ конгреса, отказа да имъ се подчини.

Едва слѣдъ кримската война въ Парижкия договоръ отъ 1856 год. бѣ прието отъ договорящитѣ страни, че установеното въ Виенския конгресъ начало трѣбва да се приложи и за Дунава, и за тая цѣль се създадохъ двѣ комисии, едната ужъ врѣмenna, наречена европейска комисия, а другата постоянна, наречена крайбрѣжна. Послѣдната, която грѣбваше да бжде постоянната, поради особната политика на Австрия, да запази правото за плаване само за крайбрѣжнитѣ страни,

което значеше главно, ако не само за нея, не се състоя. И врѣмennата европейска комисия стана постоянна и извърши огромни работи, като прѣвърна плиткия Сулински ржавъ на Дунава въ морски каналъ. Берлинскитѣ договори отъ 1878 година, разшири дѣйствието на тая комисия съ участието на крайбрѣжнитѣ държави да изработи правилницитѣ за плаването, за рѣзната полиция и за надзора на Желѣзнитѣ-врата до Галацъ. Изработенитѣ отъ комисията правилници, обаче, останаха неприложени, пакъ поради стремежа на Австрия да играе опекунска роля и вънъ отъ своята територия. Съставянето на една крайбрѣжна комисия, която се е прѣдвиздала още съ Парижкия договоръ, не можа да стане по тая причина. И до началото на сегашната война службата по плаването се извършва поодѣлно отъ всѣка отъ крайбрѣжнитѣ държави. Срокътъ на европейската комисия въ нейния районъ първо отъ Галацъ, а послѣ (по рѣшение на Лондонската конференция отъ 1883 г.) отъ Браила до морето се продължи и до днесъ.

Договоритѣ, сключени въ Версайлъ, Сенъ Жерменъ и Ньюи признаватъ всички права на европейската комисия (само съставътъ ѝ се измѣня въ извѣстна степенъ) и вмѣсто проектантата още въ 1886 година съ Парижкия договоръ крайбрѣжна комисия, прѣдвиздаше да се създаде една международна комисия, въ съставъ отъ 2 прѣдставители на германскитѣ крайбрѣжни държави (Вюртембергъ и Бавария), по 1 прѣд-

ставител на другитѣ крайбрѣжни държави (Австрия, Унгария, Чехословакия, Югославия, Ромжния и България) и по единъ прѣдставител отъ некрайбрѣжнитѣ държави, които влизатъ въ европейската комисия на Дунава (Англия, Франция и Италия). Тая комисия ще издава всички наредби досѣжно плаването, пилотната служба и рѣчна полиция. До като се установятъ тия наредби комисията ще се ръководи отъ условията, прѣдвидени въ договоритѣ за миръ, споредъ които плаването ще бжде свободно за всички държавни и крайбрѣжни и некрайбрѣжни; такси ще се взиматъ само толкова, колкото сж нужни, за да се покрийтъ разноситѣ за поддръжане и подобрене плаването; и извършването на разни работи отъ крайбрѣжнитѣ държави не трѣбва да прѣчи на плаването.

България се интересува главно отъ работата на тая комисия. Извършеното досега отъ европейската комисия отъ Браила до Сулина е нѣщо образцово. То показва, че когато има *равноправие* между прѣдставителитѣ, които влизатъ въ една международна комисия, може да се върши полезна работа. Крайбрѣжната комисия не се състоя, защото Австро-Унгария искаше да играе опекунска роля. Новопрѣдвидената международна комисия ще успѣе само при равноправностъ на нейнитѣ членове. И нека се надѣваме, че тя ще почне да работи тъкмо върху тая основа.

Инженеръ Б. Морфовъ.

Тутраканъ.

Подъ впечатление още на не давна излезлитѣ извадки изъ споменитѣ на генералъ Лудендорфъ, които подцѣняваха славата и значението на нашата армия при сгромолясането на ромжнската военна мощъ, ние съ удоволствие отбѣлзваме едно проявление на гражданска доблестъ отъ страна на германцитѣ отразено въ слѣдната извадка, изъ германския офицюзъ, която ние прѣдаваме дословно:

Военнитѣ спомени на генерала Лудендорфъ сж станали едновременно прѣчи малко врѣме достояние на българското обществено мнѣние всрѣдъ което се е повдигнало голѣмъ шумъ, и то, както политическитѣ така и въ военнитѣ кръгове на българската столица, поради неблагоприятната критика, на която въ тѣзи спомени е била подложена българската армия. Отъ единъ бившъ германски офицеръ, участникъ въ добруджанския походъ, получаваме слѣдното разяснение: „Германската главна квартира трѣбва да е била едностранчиво освѣдомена относително Тутраканъ—защото Лудендорфовото описание, въ тази му изключителна

форма, неотговаря на фактитѣ. Въ сжщностъ атаката на Тутраканъ, се е разиграла по слѣдния начинъ: Щабътъ на опериращата въ Добруджа 3-а армия отначало проявявалъ извѣстна резервираностъ спрѣмо едно нападение на укрѣпената ромжнска позиция при Тутраканъ. Вслѣдствие на това генералъ-фелдмаршалъ Макензенъ командирова единъ офицеръ отъ своя щабъ до българската армия, съ поръчка да склони щаба да прѣдприеме нападението. Този германски офицеръ успѣлъ да убѣди началника на 4-а българска дивизия, генерала Киселовъ, въ благоприятнитѣ изгледи и голѣмата важностъ на нападението. Макаръ може-би българитѣ и да не биха прѣдприели нападението безъ поддръжката на германския отрѣдъ, се пакъ палмата на деня безъ съмнѣние се пада генералу Киселову, който, съ излагане на собствената си личностъ и въпрѣки голѣмитѣ кървави загуби, повелъ дивизията си срѣщу неприятеля и наложилъ капитулацията на двѣ ромжнски дивизии. Визмането съ присѣжъ на Тутраканъ, което е струвало на българитѣ нѣколко хиляди убити, се счита, и то съ пълно право, въ цѣла България, като свѣтълъ славенъ день за българската ар-

мия. Първата годишнина на боя 4-а българска дивизия е могла съ право да чествува на самото бойно поле, кждѣто фелдмаршалъ фонъ Макензенъ я е поздравилъ за блѣскавия ѝ Тутракански подвигъ“.

Тая извадка е била изпратена отъ единъ виденъ германски финансовъ и политически офицеръ отъ запаса, придружена съ една много симпатично за насъ писмо, отъ което ние извличаме слѣдното: „... Между другото азъ съмъ на мнѣние, че както за германци, така и за българи е наложително да събуждаме колкото е възможно по-малко споменитѣ за войната; нали е важно за отношенията на двата народа да вперятъ погледъ въ бждащото и да подчертаватъ само общитѣ интереси. Германия, индустриална страна, и България, земеделска страна, могатъ да се допълнятъ въ стопанско отношение, а пѣкъ Дунавскиятъ пѣтъ най-сжщливо олеснява взаимнитѣ имъ търговски сношения. И отъ политическо гледище има много допирни точки. Директивитѣ на външната политика и въ двѣтѣ държави сж насочени къмъ една обща цѣль: съ миролюбиви срѣдства да се постигне ревизията на договора за миръ. Тая общностъ обаче трѣбва и отъ двѣтѣ страни да се признае и да ѝ се придаде подобаващо значение. Сега засега, частъ отъ българския печатъ употребява единъ нелюбезенъ тонъ спрѣмо Германия, въ своето уважаване къмъ Антантата, като че ли иска да изкара бившиятъ съюзъ съ Германия като „недоразумѣние“, станало отъ взаимодѣйствието на злополучни фактори, или като дѣло на нѣколцина безсѣвѣстни политици. Далечъ отъ менъ да не признавамъ трудното положение на България, но като добъръ и неизмѣнимъ приятелъ на вашата страна, азъ държа да сподѣля тѣзи мисли съ васъ“.

Такива, макаръ и закѣснѣли поради мжчнитѣ съобщения, исторически поправки, много допринасятъ за изглеждането на минали недоразумѣния и ни доказватъ, че между малкото работи, които никой не може да ни отнеме, оставатъ — нашата бойна слава и споменитѣ за честнитѣ ни усилия и жертви въ едѣтовния катаклизъмъ.

Н. Н.

Организационни.

Канцеларията на Изпълнителния Комитетъ на Върховния Добруджански Съвѣтъ въ София, както и редакцията и администрацията на в. „Добруджанско Знаме“ и „Mouvement Dobroudjain“ се помѣщава на ул. царъ Крумъ № 15 телефонъ № 368

ПОЛОЖЕНИЕТО

Напоследък упорито се шушне, какво между Ромжния и България трябва да има разбирателство.

Ромжнските вестници изтъкнаха, че е необходимо да се завържат по-тесни приятелски връзки между Ромжния и България. Французката преса е единодушна въ прѣдвѣнката си — Ромжния да се разбере съ България.

Ние и друг път сме говорили върху необходимостта България да се разбере съ Ромжния. Ябълката на раздора, обаче, Добруджа, прѣчи. Ище прѣчи. Защото тамъ сж напластени маса интереси. Е добръ, не е ли най-удобно Добруджа да бже свободна, независима, автономна държава, независеща отъ Ромжния и България? Нѣма ли, въ такъвъ случай,

недоразумѣнията и прѣспирнитѣ да се прѣмахнатъ? Та нима добруджанци немогатъ сами да нареждатъ работитѣ си? Нима тѣ не могатъ да образуватъ своя собствена държава, съ свой собственъ животъ, развиващъ се въ пжтя на културата и демокрацията?

Да, това е не само възможно. То се налага. Иначе все ще останатъ черни точки между двѣтѣ съседки;

Изъ поробена Добруджа.

Вмѣсто свобода, наново тероръ. Нестигаха като че ли десетки хиляди прогонени добруджанци: българи, турци и др. още съ идването на ромжнската властъ въ Добруджа. Ето вече наново се започна и прогонването на хората.

Днесъ пристигна тукъ Османъ Хасановъ и Сюлюманъ Юсейновъ отъ с. Сърджиларъ Тутраканско и Еминъ Шамбовъ отъ с. Къзълджикли Куртъ Бунарско и двамата съ завидно положение прогонени само защото имъ дотегнало и откачали да хранятъ и прѣвозватъ ромжнските жандарми всѣки денъ отъ село до село. Слѣдъ като биватъ арестувани и бити 24 часа, освобождаватъ ги съ задължение, че непременно на другия денъ ще имъ доставятъ ъдене и съ каруцитѣ си заедно ще ги возятъ по селала. Ако да не живѣятъ въ Ромжния.

Оплашени отъ тоя законъ, нещастнитѣ турци. — Защото това не било веднажъ, — избѣгватъ за спасение въ България, като оставили сѣмействата си на произвола на съдбата.

Това става днесъ, когато на всѣкъдѣ ромжнските агенти и комисарства проповѣдватъ, че свободата и спокойствие ще настѣпятъ. . . . А тъкмо обратното се върши отъ жандармерия и войници.

Б. Ето защо била дадена отчасти свобода въ Добруджа отъ г-на Авереску като министръ Прѣдседателъ на Ромжния кабинетъ отъ идването му на властъ до свършването на изборитѣ за народни прѣдставители и сенатори въ Добруджа. Това блѣсна вече като ясенъ денъ, защо била тя. Всичката свобода е била за да могатъ ромжнските управници да узнаятъ убѣждението на всѣки българинъ и турчинъ и споредъ убѣждението имъ да прилагатъ системата на тероръ.

Ето вече терора се започна още по-злѣ отколкото по-рано, Селата Айдемиръ, Сребърна. Попина, Кайнарджа, Алфатаръ и др. чисто български и частъ отъ турскитѣ села, прѣзъ врѣме на изборитѣ гласували сж за лѣви партии. Днесъ, обаче, изпитватъ тежестта на своя

свободенъ вотъ.

На групи се откриватъ селенитѣ въ гр. Силистра, за да получаватъ чукове за трошене камъне по шосетата съ подигравка, че всѣки единъ трѣбвало да носи по 50 чука на гърба си, защото гласували съ бюлетината кукуве. Може ли човѣкъ да си прѣдстави каква картина прѣдставлява всичко това? Само който е очевидецъ може да повѣрва. — Всичко мжжко отъ 16 годишна възраст до най-старъ сж днесъ по шосетата на работа съ бой и псувни. Тѣ не могатъ безъ позволение да си отидатъ вечерно врѣме по домоветѣ. И всѣкога съ подигравки: „чукуве искате, — ка ви чукуве! Вие сте болшевики!“ Ромжнските управници се плашатъ много отъ болшеvizма.

Ето послѣдствитѣ отъ даденитѣ свободни права въ Ромжния отъ правителството на г-на Авереску. Това всичко става, защото е избранъ за народенъ прѣдставителъ българинъ отъ гр. Силистра, *Коста Стоевъ*, младъ интелигентенъ човѣкъ. —

III Най-послѣ слѣдъ година и половина ромжнската властъ се показва „справедлива“ и „милостива“. Прѣди 5—6 дни тя освободи арестуванитѣ силистренски гегаждани, Илия Божановъ, търговецъ и Маринъ Ивановъ учителъ, които бѣха обвинени като бунтовници противъ ромжнската властъ, разкарвани изъ затворитѣ въ Браила, Галацъ, Кишиневъ, Юстенджа и другада и изнудвани за пари до като бѣха скубани и отъ послѣдната пара.

IV Едно ново изкуство за наказание на всѣки провиненъ българинъ и турчинъ, защото . . . не сж ромжнци. — Въ всѣки жандармерийски постъ почти по всички има села присобенъ механизъмъ за обтягане на човѣшкото тѣло и натискане лицето въ дѣска. . . . Има вече хора които сж изпитали новото изобретение. До гдѣ ще се стигне Господъ знае.

Слѣдъ толкова клевети хвърлени отъ страна на ромжнското правителство по адресъ на българитѣ добруджанци, за

разни обири и убийства, извършени въ южна Добруджа, напоследък на 3 май т. г. започнаха да са откриватъ злосторницитѣ. Ето разкритията до сега. На 3 сръщу 4 того ромжнската военна поща по пункта Силистра—Акѣдънаръ състоища се отъ 3—4 войника замръква въ землището на с. Алфатаръ, кждѣто, вънъ отъ селото на 2—3 километра има кръчма за да прѣспятъ тамъ. Слѣдъ като стояли до извѣстно врѣме и пили залавятъ съдържателя Начо Атанасовъ Чилингирски отъ с. Алфатаръ, почнали да го измъчватъ и слѣдъ като му взели всички пари като нѣмалъ повече единия отъ войникитѣ застрѣлва Атанасова, който пада мъртавъ. Другарѣтъ на събития сполучилъ да избѣга и съобщава на полицията въ с. Алфатаръ, обаче въ това врѣме убийцитѣ заминаватъ за Силистра, по пжтя сръщатъ единъ турчинъ който се връщаль отъ Силистра. Изтезаванъ за пари, той бива убитъ отъ сжщитѣ. Прѣзъ деня на 4 того полицията стѣпила въ диритѣ на убийцитѣ и съ помощта на спасения отъ кръчмаритѣ, който можаль да открие самия убиецъ между убийцитѣ войникъ ромжнски. Тази банда отъ разбойници е била на брой 37 души между които имало единъ Плотонеръ. Отъ тѣхъ до сега сж заловени 17 души, останалитѣ се дирятъ още. Заловенитѣ сж извършили слѣднитѣ обири и убийства: Цони Андрѣевъ силистренецъ, българинъ, убитъ въ мѣстността „Чаталь Кула“, продупченъ на около 40 мѣста съ ножъ и обранъ. Обира извършенъ прѣзъ 1919 г. върху Акѣдънарския околийски началникъ установено, че е дѣло на сжщитѣ, убийството на ромжнския войникъ жандаринъ при Акъ-Буноръ и Гюлерковъ извършенъ тоже отъ сжщитѣ, за което пострадаха—мнозина отъ селенитѣ и селото Гюлерковъ плати обезщетение около 10,000—20,000 леи.

Не е ли видно, че всички извършени до сега убийства и обири—сж дѣло на ромжнската банда, нека клѣветницитѣ ромжнци прѣстанатъ да си служатъ съ клѣвети противъ добруджанецъ българинъ, защото българинѣтъ има свой поминѣкъ изкарва прѣхраната си и не е способенъ да върши обири и убийства. Той не е способенъ и да клѣвети или да изтезава чужди нему елементи. За такива подвизи сж способни само ромжнци, които прогониха 40000 добруджанци отъ роднитѣ имъ огнища да се скитатъ изъ чужбина немилѣ — недраги.

Изъ Ромжния.

Букурешкиятъ в. „Избжда“ отъ 20 юни обнародва уводна статия подъ заглавие: „Ние и България.“ Слѣдъ като припомяна българското нападение сръщу Сърбия въ 1915 г., както и поведението на България сръщу Русия, вѣсникѣтъ казва: Мирѣтъ съ Турция разбърква въпроса за бждещитѣ отношения между Ромжния и България. Всички български политически кръгове сж противъ отстъпването Тракия на Гърция, което отстъпване, спорѣдъ кореспондента на „Ганъ“ ще смущава на Балканитѣ.

Сръщу Ромжния, България се показва въ миналото явна неприятелка. Прѣзъ време на мирнитѣ прѣговори въ Парижъ, подъ булото на едно желано сближение съ Ромжния, българитѣ водиха кампания противъ ромжнитѣ.

Дължимъ да заявимъ, че една спогодба между Ромжния и България е възможно. Българ-

скиятъ прѣдставителъ г. Недковъ, въ сръщитѣ, който е ималь съ шефа на нашо правителство, е казалъ мнението на българския министръ-прѣдседателъ г. Стамболийски върху нуждата отъ едно ромжно-българско сближение.

Не се съмняваме въ добритѣ намерения на българската дипломация, но трѣбва да ни се докаже, че днешната ѣ политика не е резултатъ за лошото ѣ положение и поради лишаването ѣ отъ изходъ Егейското море и поради подозренията на целия Балкански полуостровъ.

Официозѣтъ на министра на външнитѣ работи г. Таке Юнеску, в. „Адеврълъ“ отъ 20 юни пише: „Изглежда, че воденето военитѣ дѣйствия на Полша влизатъ въ една критическа фаза, и че Франция, която се интересува отблизко за Полша, е изпратила у насъ една военна мисия, която да се опита да издѣйствува отъ Ромжния помощъ за Полша.“

Постѣпката е за okayване. Както Франция, така и Полша, прѣди да се рѣшатъ на една полска акция противъ Русия, трѣбваше да разгледатъ по-добрь положението и да се съвѣтватъ и съ ромжнското правителство, което сигурно би се произнесло противъ полската военна акция.

Тогава Франция и Полша ще узнаятъ отъ по рано какво е истинското положение. Привсичкогo желание на Ромжния да се затвърди съ своитѣ съседисъюзници тя неще допусне да бже поставена прѣдъ единъ свършенъ фактъ и да влезе въ дипломатически и воени усложнения, чийто край не може да се прѣдвиди.

Сега се намираме прѣдъ една постѣпка на Франция, която иска да се притечемъ на помощъ на Полша.

Въпросѣтъ е отъ твърдѣ сериозно значение за насъ още повече сега, когато маджарскиятъ и българскиятъ иредентизъмъ е въ пълно възбуждаене.

Ромжнските вѣстници отъ 21 того опровергаватъ това съобщение и прибавятъ, че пристигналитѣ въ Ромжния френска военна мисия била наговарена да прѣдаде на ромжнското правителство разни военни материали.

ВЪНШЕНЪ ПРѢГЛЕДЪ.

Недавна, швейцарскиятъ в. *Деръ Бундъ* събщи слѣдното:

„Двадесетъ и двама членове на английския парламентъ, между които Мартинъ Конвей, Кързонъ, Доналдъ, Маклимъ, Брайсъ, Гладстонъ, Бърнхамъ, Глинесъ, Грифистъ и др. като прѣдставители на всички партии, връчили на Лойдъ Джорджъ слѣдната резолюция: „Като се има прѣдвидъ рицарскиятъ заслуги на Черна гора, както и тежкитѣ загуби, понесени отъ тази държава, черноморскиятъ народъ има несъмнено право самъ да опрѣдѣли бждащата си държавна форма на управление. За да се разрѣши този въпросъ, нужно е, щото парламентѣтъ на тази държава да се избере съгласно постановленията на черноморската конституция.“

Едно свободно гласоподаване ще може да се осигури само когато се изтеглятъ всички сръбски войски и власти, които днесъ управляватъ страната. Само по тоя начинъ ще могатъ окончателно да се изпълнятъ общанията, дадени отъ великитѣ сили.

Б. Р. Почтенитѣ членове на английския парламентъ би трѣбвало да помислятъ и за До-

бруджа. Ако Черна гора бѣзграбена отъ Сърбия, Добруджа изнемогва.

Лойдъ Джорджъ за смѣтното врѣме.

При закриване на конференция на независимия галски съюзъ, Лойдъ Джорджъ е казалъ слѣдното:

„Всички християнски църкви трѣба да създадатъ една атмосфера, която да направи възможни реформитѣ, а невъзможно продължението на злото. Въ всички страни владеѣ едно смущение и едно разнoгласие на възгледитѣ, което парализира добрата воля. Тия дни, когато напушчахъ Лондонъ, ние тъкмѣхме да разискваме въ парламента за болшеvizма, послѣдната възприета форма за агитации въ цѣлия свѣтъ отъ князѣтъ на мрака.“

Германскитѣ избори ни показватъ, какъ единъ народъ може да стане жертва на заблужденията, когато е раздѣленъ на множество партии, които се борятъ помежду си безъ благоприятенъ изходъ, безъ да се подигне между тѣхъ нѣкой прѣобладаещъ гласъ, безъ да може да се съгледа единъ добръ опрѣдѣленъ сирежъ.

До сега ние въ Англия избѣгнахме такава катастрофа.

Тоя духъ на заблуждение печели почва въ цѣлата вселена и само църквитѣ да спасятъ народа отъ единъ погромъ, ако продължава да се разпростира анархията на волята и на намѣренията.“

Хроника

— Органитѣ на генералъ Авереску като говорятъ за ромжно-българскитѣ отношения, прѣдаватъ, че Авереску се изказвалъ нееднократно най-ласкаво за България.

— Земледѣлческата парламентарна група е рѣшила сесията на Народното събрание да бже прѣустановена отъ 10 юли до 1 септември т. г.

— Въ Ромжния упорито се шушне, че подъ влиянието на неуспѣхитѣ на Полша, ромжнското правителство било обмисляло въпроса за евентуална помощъ. Короненъ Съветъ е вече държанъ. По рѣшенията му, обаче, вѣстницитѣ пазятъ тайна. Събитията, впрочемъ, се развиватъ бързо и сигурно скоро ще имаме възможностъ да кажемъ нѣщо по-положително.

— Между българското и ромжнското правителства е уреденъ въпроса съ граничитѣ ѣмоти около Добруджа. Отъ двѣтѣ страни на границата, на разстояние 10 километра, свободно ще може да се ходи, да се обработва земята, да се прибира реколтата.

— Мѣродавнитѣ ромжнски вѣстници „Ендепандансъ Руменъ“ и „Вниторулъ“ критикуватъ извънредно остро политиката на Съгласението спрѣмо Ромжния. Касае се специално по политиката на Франция и Англия къмъ Унгария, по въпроса за плуването по Дунава, Провитѣ и т. н.

— Благодарение ефикасната намѣса на Франция, Швейцария и Швеция, гръцкото правителство е рѣшило да освободи българскитѣ плѣнници и заложници. Приготовлява се тържествено посрѣщане.